

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про припинення конституційного провадження у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 розділу X "Прикінцеві положення" Закону України "Про організації роботодавців" (справа про організації роботодавців)

м. К и ї в
27 грудня 2002 року
№ 5-уп/2002

Справа № 1-27/2002

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича – головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іваценка Володимира Івановича – суддя-доповідач,
Козюбри Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тимченка Івана Артемовича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,

за участю представника суб'єкта права на конституційне подання Носова Владислава Васильовича – Постійного представника Президента України в Конституційному Суді України, а також залучених до участі у конституційному провадженні в цій справі Селіванова Анатолія Олександровича – Постійного представника Верховної Ради України в Конституційному Суді України,

Горбунової Лідії Миколаївни – заступника Державного секретаря Міністерства юстиції України, Хмільовського Віктора Мечиславовича – президента Спілки орендарів і підприємців України,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 розділу Х "Прикінцеві положення" Закону України "Про організації роботодавців" від 24 травня 2001 року № 2436-III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 32, ст.171).

Приводом для розгляду справи відповідно до статей 39, 40, 71 Закону України "Про Конституційний Суд України" стало конституційне подання Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) зазначених положень Закону України "Про організації роботодавців".

Підставою для розгляду справи згідно зі статтею 82 Закону України "Про Конституційний Суд України" є наявність спірних питань щодо конституційності положень пункту 3 розділу Х "Прикінцеві положення" Закону України "Про організації роботодавців".

Заслухавши суддю-доповідача Іваценка В.І., пояснення Носова В.В., Селіванова А.О., Горбунової Л.М., Хмільовського В.М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне подання – Президент України – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання про відповідність Конституції України (конституційність) положень пункту 3 розділу Х "Прикінцеві положення" Закону України "Про організації роботодавців" (далі – Закон).

Президент України вважає, що зазначені положення Закону не відповідають Конституції України, статтею 36 якої визначено, що ніхто не може бути примушений до вступу в будь-яке об'єднання громадян чи обмежений у правах за належність чи неналежність до громадських організацій (частина четверта), усі об'єднання громадян рівні перед законом (частина п'ята). В конституційному поданні

наголошується, що наведені положення Закону вирізняють окрему громадську організацію – Конфедерацію роботодавців України – і надають їй монопольне право представляти інтереси роботодавців у відносинах з іншими сторонами соціального партнерства на державному рівні, а саме: при укладанні генеральних угод, участі в управлінні страховими фондами загальнообов'язкового державного соціального страхування, у здійсненні контролю за виконанням статутних завдань і цільовим використанням коштів відповідними фондами. Цим самим, на думку Президента України, порушено і проголошений Конституцією України принцип багатоманітності суспільного життя (частина перша статті 15).

Представник Президента України, даючи пояснення Конституційному Суду України, підтримав аргументи щодо неконституційності оспорюваних положень Закону, викладені у конституційному поданні Президента України.

У виступі представника Верховної Ради України сформульовано позицію, згідно з якою положення пункту 3 розділу X "Прикінцеві положення" Закону відповідають Конституції України, оскільки в сукупності з іншими його нормами надають рівні можливості представляти інтереси роботодавців усім організаціям та об'єднанням роботодавців. На думку представника Верховної Ради України, оспорювані в конституційному поданні Президента України положення Закону мають тимчасовий характер, і за умови створення та реєстрації відповідно до Закону будь-яке об'єднання роботодавців матиме право спільно із зазначеною в Законі Конфедерацією роботодавців України представляти на державному рівні інтереси своїх членів – роботодавців.

Представники Міністерства юстиції України та Спілки орендарів і підприємців України у своїх поясненнях підтримали правове обґрунтування неконституційності окремих положень Закону, викладене в конституційному поданні Президента України.

Водночас представник Міністерства юстиції України поінформував Конституційний Суд України, що після набуття чинності Законом відповідно до нього створено і зареєстровано понад сто організацій роботодавців та всеукраїнське об'єднання роботодавців – Федерація роботодавців України. Внаслідок цього, як вважає Міністерство юстиції України, положення пункту 3 розділу X "Прикінцеві положення" є такими, що втратили чинність.

2. Як засвідчують матеріали справи, Конфедерація роботодавців України була зареєстрована Міністерством юстиції України

11 березня 1999 року відповідно до Закону України "Про об'єднання громадян" як всеукраїнська спілка громадських організацій. Згідно з постановою III чергового з'їзду Конфедерації роботодавців України від 20 вересня 2002 року було прийнято рішення про припинення діяльності цієї Конфедерації шляхом її ліквідації, у зв'язку з чим наказом Міністерства юстиції України від 16 грудня 2002 року № 107/5 скасовано запис у Реєстрі об'єднань громадян про реєстрацію зазначеної Конфедерації.

Згідно з пунктом 3 розділу X "Прикінцеві положення" Закону до створення і реєстрації організацій роботодавців та їх об'єднань відповідно до цього Закону сторону роботодавців на державному рівні представляє Конфедерація роботодавців України. Тобто положення Закону, які оспорується, є чинними до настання певного юридичного факту, а саме створення і реєстрації організацій роботодавців та їх об'єднань.

У процесі конституційного провадження у справі встановлено, що після набуття чинності Законом відповідно до його положень створено і зареєстровано понад сто організацій роботодавців та всеукраїнське об'єднання роботодавців – Федерація роботодавців України, а зазначена в пункті 3 розділу X "Прикінцеві положення" Закону Конфедерація роботодавців України ліквідована.

Таким чином, визначений Законом термін дії пункту 3 розділу X "Прикінцеві положення" вичерпано, і його положення, які оспорується, є такими, що втратили чинність.

За таких обставин провадження у цій справі підлягає припиненню.

Враховуючи наведене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 45, 51 Закону України "Про Конституційний Суд України", § 51 Регламенту Конституційного Суду України, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Припинити конституційне провадження у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 розділу X "Прикінцеві положення" Закону України "Про організації роботодавців" на підставі пункту 3 статті 45 Закону України "Про

Конституційний Суд України" – непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному поданні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ